

A) Μαρτυρία:

«Είμαι 35 ετών έχω σπουδάσει Μηχανολόγος Μηχανικός στο Ε.Μ.Π, μετά από 5 χρόνια σπουδών και 10 χρόνια εργασίας, ως ελεύθερος επαγγελματίας σε διάφορα γραφεία και εταιρείας, θεώρησα ότι είμαι σε θέση να δημιουργήσω οικογένεια και να προσφέρω δημιουργικά, τόσο στην οικογένειά μου, όσο και στους συνάνθρωπους μου, από μια δουλειά που την επέλεξα και μου άρεσε. Απέκτησα και ένα γιο 15 μηνών σήμερα, ενώ η γυναίκα μου, άφησε τη δική της δουλειά για να μεγαλώσει το παιδί.

Μέχρι εδώ, όλα αυτά φαίνονται απλά και ευχάριστα, παρά το γεγονός ότι πίσω από όλα αυτά χρειάστηκαν, αγώνες, θυσίες και μεγάλη προσπάθεια, αγωνίες, άγχος, ξενύχτια. Περίπου τα ίδια έχουν περάσει και οι συνάδελφοί μου.

Εδώ, τελειώνει όμως το παραμύθι και το όνειρο, ενός νέου με στόχους και ιδανικά. Το σκληρό πρόσωπο της ζωής εμφανίστηκε ένα πρωινό, όπως όλα τα άλλα με την απόλυση μου από μια μεγάλη εταιρεία. Η δικαιολογία, παιδί μου είσαι εξαιρετικός επιστήμονας, αλλά δεν υπάρχουν πλέον έργα, αλλά και αυτά που έχουμε κάνει, το κράτος δεν μπορεί να μας τα πληρώσει, λόγω κρίσης κ.λπ.

Ενώ το υποψιαζόμουν, δεν ήθελα να το πιστέψω. Επέστρεψα στο σπίτι μου αγκάλισα την γυναίκα μου και το παιδί μου, και τους είπα "τώρα αρχίζουν τα δύσκολα»

B) Υφιστάμενη κατάσταση:

Η περίπτωση του παραπάνω νέου, είναι πλέον ο κανόνας στην ελληνική κοινωνία. Η χώρα μας σύμφωνα με τα στοιχεία της Ευρωπαϊκής Στατιστικής υπηρεσίας (Eurostat) είναι

πρωταθλήτρια στην ανεργία των νέων κάτω των 25 ετών. Οι ίδιες έρευνες λένε ότι αν στις ηλικίες 18-24 ετών το ποσοστό ανεργίας είναι ιδιαίτερα έντονο φθάνοντας το 25%, το ποσοστό ανεργίας στους νέους, ηλικίας 25 και άνω, είναι ακόμα μεγαλύτερο. Πρόκειται για άτομα που έχουν τελειώσει τις σπουδές τους, πολλοί έχουν κάνει μεταπτυχιακό, οι άνδρες έχουν τελειώσει με το στρατό και δεν μπορούν να βρουν δουλειά. Και καλά να είσαι μόνος, η κατάσταση χειροτερεύει όταν έχεις οικογένεια και παιδιά να θρέψεις.

Σύμφωνα με δημοσκόπηση (28/09/2009) που έγινε από την Public Issue, για λογαριασμό του ΤΕΕ, οι μη απασχολούμενοι μηχανικοί έχουν φτάσει στο 13%, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό το 1997 έφτανε το 5%, το 2003 μόλις το 3% και το 8% το 2006.

Γ) Τα βασικά αίτια της κρίσης και της ανεργίας:

Πάντοτε, αργά, αλλά σταθερά και μεθοδικά τα ισχυρά κέντρα οικονομικών συμφερόντων προσεταιρίζονται με τη διαφθορά τους πολιτικούς, αποσαθρώνουν τις κρατικές λειτουργίες και εξασφαλίζουν τη μονοπωλιακή εκμετάλλευση διαφόρων τομέων του δημόσιου βίου με τελικό σκοπό τον πλήρη έλεγχο της εξουσίας.

Η επέκταση της «Νεοφιλελεύθερης αγοράς» και στις πέντε ηπείρους έχει καταργηθεί το «κράτος πρόνοιας» με ιδιωτικοποιήσεις όλων των κοινωνικής σημασίας κλάδων – υγεία, παιδεία, κ.λ.π- και έχει απωθήσει στο περιθώριο δισεκατομμύρια ανθρώπινα πλάσματα. Και οι αναπότρεπτες συνέπειες: λαϊκές εξεγέρσεις, κύμα άγριας βίας εγκληματικότητας, εξτρεμισμοί. Και το χειρότερο όλων: όσο ξεθωιάζει η υπάρχουσα δημοκρατία, όσο απλώνεται η διαφθορά και η πολιτική εξουσία και τα ηλεκτρονικά ΜΜΕ ελέγχονται από οικονομικές ολιγαρχίες, εθνικές ή υπερεθνικές, η τρομοκρατία προσλαμβάνει ασύλληπτες διαστάσεις.

Στις «φιλελεύθερες δημοκρατίες» της Δύσης η εξουσία εξαντλούσε επι δεκαετίες της δραστηριότητες και τα εγκλήματα στην αντικομμουνιστική προπαγάνδα. Από τα παρατηρητήρια της, ανίχνευε στις ρώσικες στέπες τον «ερυθρό εχθρό» που απειλούσε τον «καπιταλιστικό παράδεισο». Η εξαφάνιση όμως του «ερυθρού κινδύνου» έφερε στο φως τη γύμνια και τη φρίκη του δυτικού συστήματος.

Η δημοκρατία πάσχει επειδή οι «ταγοί» πιστεύουν ότι η «πολιτική τέχνη» εξασκείται από επαγγελματίες πολιτικούς, ενώ οι πολίτες πρέπει να ασχολούνται αποκλειστικά με τα προσωπικά τους προβλήματα.

Αλλά με την εγκατάλειψη της πολιτικής στους επαγγελματίες η δημοκρατία γίνεται γελοιογραφία και ο δημόσιος βίος παραλογισμός και βόρβορος. Η δημοκρατία δημεύεται από τους επαγγελματίες, που συνήθως οφείλουν τη σταδιοδρομία τους στην εύνοια και κυρίως στο χρήμα ομάδων συμφερόντων και οικονομικών παραγόντων. Ο «νεοφιλελευθερισμός της αγοράς και η διαφθορά της εξουσίας» οδήγησαν στη χρεοκοπία του δυτικού συστήματος. Ανυποληψία της πολιτικής, εκφυλισμός των κομμάτων, παρακμή του κοινοβουλίου, αυξανόμενη απάθεια και αποχή του κοινού, έφεραν και την Ελλάδα στην άκρη του γκρεμού. Οι δημοκρατικές αξίες ευτελίσθηκαν μπροστά στη θεολογία της χρηματολατρίας

Δ) Τι πρέπει να γίνει;

Η συσσωρευμένη ιστορική πείρα των δύο τελευταίων αιώνων διδάσκει ότι πολιτική δημοκρατία χωρίς οικονομική και κοινωνική δημοκρατία δεν είναι δημοκρατία και δεν λύνει κανένα πρόβλημα των νέων..

Απαιτείται οικονομική αλλά και κοινωνική δημοκρατία, . Μεταμόρφωση δηλαδή της σημερινής δυτικής «πολιτικής δημοκρατίας» σε δημοκρατία των πολιτών. Στη θέση του ανελέητου ατομικισμού, που πρεσβεύει και εφαρμόζει η «νεοφιλελεύθερη» οικονομία ή συλλογικότητα, η πραγματική λαϊκή κυριαρχία. Αυτό προϋποθέτει εκρίζωση του αυταρχισμού της πολιτικής εξουσίας και λαϊκό έλεγχο σε όλους τους μηχανισμούς του κράτους. Δεν αρκεί η εκλογή αντιπροσώπων σε ελεύθερες εκλογές, δεν αρκεί η λειτουργία του Κοινοβουλίου. Σημασία έχει σε ποιους υπακούν αυτοί οι άνθρωποι, στον κομματικό αρχηγό ή στην κοινωνία και τι εκφράζει αυτή η βουλή, ποιες δηλαδή οι δικαιοδοσίες της. Δεν αρκεί η ψήφιση ενός νόμου. Σημασία έχει αν επιβάλλεται εκ των άνω ή εκ των κάτω, σημασία έχει η εφαρμογή του προς όλες τις κατευθύνσεις και όχι μόνο στους ασθενέστερους, σημασία έχει ο έλεγχος του από τον κυρίαρχο εκλογικό σώμα και όχι από την τρόικα.

Στην κοινωνική δημοκρατία, η πολιτική εξουσία δεν είναι προσωποποιημένη σε «τζάκια «και «οικογένειες», ούτε αποτελεί «ιδιοκτησία» ή «κληρονομιά» ατόμων ή ομάδων. Κοινωνική δημοκρατία σημαίνει άμεση συμμετοχή, άμεσο έλεγχο, αυτονομία και αυτοτέλεια. Ούτε παραχώρηση εξουσίας, ούτε αποδοχή αιωνίων ελευθεριών. Σημαίνει πολίτες υπεύθυνους που αναθέτουν εντολή και αξιώνουν λογοδοσία.

Ο ρόλος της Ε.Ε., υποτίθεται της αλληλεγγύης και «κοινωνικής συνοχής», κυριαρχεί το «οικονομίστικο» πνεύμα του «νεοφιλελευθερισμού» της αγοράς. Ανάπτυξη και πλούτος για του προνομιούχους εταίρους (Γερμανία, Γαλλία), οι φτωχοί πρέπει να επιδοτούν τους ισχυρούς. Ελεύθερη αγορά για να θησαυρίζουν οι λίγοι, ανενδοίαστα και με όλα τα μέσα. Ευρώπη δύο η περισσοτέρων ταχυτήτων. Ευρώπη της ανεργίας της φτώχειας του περιθωρίου. Τι διασφαλίζει, τι εναρμονίζει η Ε.Ε; τα συμφέροντα των Μεγάλων.

Λοιδороύν την Ελλάδα οι εταίροι της Ε.Ε για την χρεοκοπία. Αλλά ποιος την κράτησε μικρή και υποανάπτυκτη; Οι βάρβαρες επεμβάσεις των ευρωπαϊκών Δυνάμεων και η εγχώρια υποτελής εξουσία με την διαφθορά της.

Πέρα και πάνω από όλα αυτά, η αφαίμαξη του εθνικού πλούτου από τις βιομηχανικές χώρες του βορρά και οι παρεμβάσεις του ΔΝΤ και της διεθνούς Τράπεζας, γενικεύουν την εξαθλίωση. Οι «χειρουργικές επεμβάσεις» του ΔΝΤ οδηγούν στη συμπίεση των εισοδημάτων και τη στροφή προς ένα σύστημα που βασίζεται στα φτηνά μεροκάματα και κυρίως στις ιδιωτικοποιήσεις. Αυτό το σύστημα εφαρμόζεται σε 70 περίπου υπερχρεωμένες χώρες του Τρίτου Κόσμου και της ανατολικής Ευρώπης με αποτέλεσμα την εξάρτηση και την υποτέλεια. Όποια χώρα αντιδράσει μπαίνει αυτομάτως στο μαυροπίνακα του ΔΝΤ.

**ΜΑΝΩΛΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΚΗΣ—ΦΥΣΙΚΟΣ ΠΕΡΙΒ/ΓΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ Σ.Π.Α.Π.Ε.Κ.Ε.ΕΚ**